

spadiceo, siliquis siue crassis lobis contortis, obest, medulla pallente, fungosâ turgidâ, oblique disposita, inclusa: nec ut in Acacia Aegyptia vera, cuius siliqua est depressa, latitudine contenta. Florem ignoramus cuius sit generis, nâ in sicco ramulo non aderat. In Mesopotamia itinere cum alijs quibusdam rarioribus Plantis fuisse tunc temporis collectam, Inlysi eiusdem Viri manu inscriptum erat, prout & in alijs plerisque missis. Fruticem ampliam, non arborem sublimem esse ut veram Acaciam, deinde certiores facti sumus ab eodem D. Petro de Valle, qui humanam altitudinem non excedere, & iuxta flumen Tigridem in Mesopotamia, & in deserta Arabia iuxta Euphratem, vel parùm disto loco reperiri asseruit, cuius siliquam ab incolis ad sanguinis fluxum cobibendum vtilem usurpari accepit, & vulgariter, siliquam banc, etiam ut Ceratoniam Chatnub dici, generico forsitan nomine siliquarum.

pag. 61. Cap. 26.

Eucipobolus
Eucipobolus
Ricinus Indicus

Folia diametro quinque pollices quoquoersum bilari virore, venulis ramosis, & flores quinquepartiti, staminibus etiam quinque luteis & centro prodeuntibus, ex Recchi exempl. Arborecentis Ricini Indici Plantam vidimus nouellam in horto Illustrissimi D. Card. Farnesij magnis folijs, & maioribus nostrate, carnosis, obscurè virentibus, & multis incisuris, sed non ita profundè, rotundiore ambitu.

pag. 62. Cap. 27.

Sassafras

Sassafras historiam non minus diligenter profeguitur Monardus, qui siliqua ficulnea in angulos desinentia describit: Nouella forte Pyri magnitudine, & formâ, qua angularum vestigia habeant, semper virentia ob subcrecentiam nouellorum in locum decidentium vetustiorum. Odorata sunt, & obscure virentia, Vires, facultates, modumq. vitendi prolixè describit, qua ob breuitatem videre poteris simul cum Clusij scholijs in eius Exoticorum volumine fol. 320. & 21. Antwerp, impress. for. folij.

pag. ead. Cap. 28.

Excochylis

Folia depinguntur longa ad drantem, radice crassiore, & flauicante in Recchi exempl.

pag. 63. Cap. 29.

Iconem
Iconem
Iconem

Aliam Iconem foliorum paucitate, & florum in globum compactorum multitudine variantem exhibuit Clusius in lib. Exotic. & scholijs ad Monardum fol. 314. & fructibus multis racomati dependentibus: & folijs siue lobis quaternis, vel senis in singulis petioli rotundis ferè: quam ibidem vide: nam similibus etiam fructibus à Collega nostro depingitur, & describitur, cui floribus, & fructibus non parùm accedere videtur, sed non folijs planta Texicochyl fol. 69. cap. 37. ut icon ostendit.

pag. 66. Cap. 31.

Texicochylis
Texicochylis

Huius Radix iterum radices emittens in Recchi exempl. depingitur, caules geniculati, & folia serrata, pollices quatuor latitudine, & dupla longitudine.

pag. 67. Cap. 32.

Nanabua
Nanabua

An idem sit nomen, T in O tantum mutata, cuius Icon adest fol. 389.

pag. 68. Cap. 35.

Quamoclit
Quamoclit

Nerium nostrum Celo, non lac, sed copiosum luteum succum Apocyno similem, quod alij pro Asclepiade usurpant, habet, in radice tamen albi copiosum lac emittit, quod Amicis, & F. Donato de Eremita, in cuius horto radicem, & ramulos excidimus, ostendimus, & hic annotari voluimus, ut quid amplius diceremus. Sic etiam in Periplocis obseruatur, & vulgari Asclepiade, ut in nostro Phytobasano exposuimus multis abhinc annis; ut & in Conuoluulis, nam pennatus Conuoluulus sub nomine Quamoclit à nobis depictus, in nostro Volumine minus cognita, stirp. copiosum flauicantem, & acrem, alieque Plante dilutum succum habens, cum nouella ante caulibus perfectionem, deinde crassescentem, & albicantem, ut in Cicorio, Laetua, & alijs obseruare licet. A nostrate Nerio, magnitudine differt folijs longitudinis pedalis, & latitudine pollicum trium cum dimidio, & quod neruuli foliorum circa folij ora coniunguntur. Notandum etiam non tantum à Dioscoride, sed & à Nicandro contra serpentium venena vtile hominibus predicari, quamuis Animalibus noxium, sed ut Collega noster doctissimè animaduertit, debita dosi, & modo vitendi.

pag. 69. Cap. 35.

Castanea
Castanea

Folia, ut in Agno casto, & Castanea Equina, sunt composita quina, quorum summum maiusculum media minora, reliqua minima, ut dupla parua à maioribus superentur, ut in Plantis, quibus comparata sunt, obseruatur. Huic latiora, & in summo magis lata, neruulis obliquis, & circa foliorum ora coniunctis. Maius & medium folium longum est pollices sex, latum quatuor. Flores pilosi in summo lutescentes, reliquum coccineum: basi includuntur quinque foliata calycis vice, ex viridi coccinea in imo, & lateribus. A Ioanne Pona Veronenie Naturalem

lium studiofissimo, in suo monte Baldo italice lingua edito Planta depingitur herbacea trium cubitorum altitudine, flore veluti ex hac Icone excepto, adeo simili, verum folijs siue lobis septenis non quinis, reliquis in totum eandem Plantam, & figuram referre videtur. Nomen ei italice Bambagio Indiano imposuit, quod idem est, quod Gossipium Indicum latine.

pag. 69. Cap. 37.

Similitudo floris duplex ab Auctore refertur, quam ex Recchi exempl. sic expressam vidimus. Flos basin habet virentem magnam quinque foliatam, ut est ipse flos, qui albus exiguo flauicante umbilico, ex quo stamina plura virentia prodeunt. Fructum habet in acutum desinentem, distinctionem valularum per medium ostendentem, ut Guaiaci ligni, à Collega nostro depictum, colore ex viridi purpureo fusco luteis punctis inscriptum. Folia longa pollices quatuor, lata pollices duos.

pag. 70. Cap. 38.

Si Auctor pro acinis siliquis posuisset, facile ad Anagyrim referri possent Icon, & Vires. Siluit (Auctor) foliorum numerum ternarium in pictura expressum: & Salvia similitudo vix aptari posset, nisi quoad magnitudinem intelligere voluisset.

Eiusdem nominis est alia Planta longè differens ab ista, fol. 420, sed fol. 451, adest alia Icon similis sub Synonymo vocabulo Tzatalamail.

pag. 71. Cap. 39.

In Recchi exempl. Siliqua bipedalis depingitur Cassia solutiva modo, & folia pennata senis lobis viringue, unico in summo, obscurè virentibus, & latis pollicem, sed longis pollices duos cum dimidio.

pag. 75. Cap. 41.

Folia lata pollices duos, longa duos cum dimidio, in flore stamina sunt coaceruata lutea, apicibus coccineis, & floris diametere aequali pollicem unum cum dimidio.

pag. 75. Cap. 42.

Huius arboris caudex ab Auctore Columna formâ describitur, idcirco Illustrissimus & Excellentissimus Princeps Federicus Casius, Lynceorum Insituator & Princeps Columniam arborem nobis dixit, vocariq. iussit, quapropter hoc loco adnotauimus, ne non tanto Principi obsequi videremur.

pag. 76. Cap. 42.

Yccoth, seu Palma montana, Huius Icon pratermissa, sed fol. 443, reposita est.

pag. 79. Cap. 46.

Prima Iconis fructus maturi rubescens, & sanguinei, Punica fructibus amuli longi pollices septem, lati tres cum dimidio, strijs vndosis. Secunda verò radix flauicat, sicut & caudex. Illa obscure virent in superna parte, infernâ verò candicant. Flores quinque partiti colore dilute carnei rosei. Fructus longi pollices quinque, lati tres aut magis, rotundiores primis obscure flauicantes maculosi & venenosi. Vide qua Clusius Exoticorum de Cacao fructu & Cacaonate montana eiusque arbore tradit lib. 2. fol. 57.

pag. 82. Cap. 47.

In Recchi exempl. fructus in summo colore rubente per longum biani, & ostendens quinque semina ex cinereo carulea per ordinem digesta, & in imo rotundus flos nigro purpurascens ex calyce virente, ac purpurascens prominens. Huius autem nominis Amacozis siue Tpeamail dua describuntur species, alterius iconem, fol. 409, reperies.

pag. ead. Cap. 48.

Folia longa pollices quinque, lata pollices tres cum dimidio in Recchi exempl.

pag. 84. Cap. 50.

Nobis ex semine nata Planta folia protulit ex aduerso bina cauli opposita, illaque pennata, an hoc eueniat dum parua est, ut in plerisque obseruauimus, incomperum est, cum adultas non viderimus, quia nostro Celo hyeme perierunt. Vide Alpinum, qui historiam, & Iconem Plantae à nobis obseruatae respondentem proponit, & Garziam cum Clusij notis in lib. Exotic. fol. 271.

pag. 85. Cap. 51.

Gomara eadem habet serè in historia generali cap. 67. qui varietatem in fructu hispanicis Xalisco pomis Camuelas appellatis similes referens, modò rotundos, modò alia forma omnino viridi, forisq. Mesphili modò coccineos esse ait; qua Clusius in suis Exoticorum scholijs addidit ad Monardum fol. 346.

Page 87.

Bambagio Indiano.

Yccoth.

Tzatalamail.

Tzatalamail.

Chatalamail.

Cassia solutiva.

Palma Batecyoli.

Columnia Princeps.

Tecel.

Cacaonate montana.

Quamoclit.

Amacozis.

Copallac.

Tamarindus.

Quauhoy-
huallit 1.
Quauhoy-
huallit 2.
Cassia flur-
la.

Pag. 87. Cap. 54.
De Auellanis purgantibus vide Monardum, & Clusium in suis Exoticis fol. 334. qui etiam fructus depinxit.

Pag. 87. Cap. 55.
Vide Acoftam, & Clusium fol. 271. Exoticorum, & etiam Garziam. Sed ab his dissentit Monardus, qui folio Pyri esse retulit. Aliam foliorum Iconem ponit Lobelius & Bauhinus, sed simpliciter flore. Meltoerem bistortiam, & Iconem ex Alpino petendam esse censens in libro de Plantis Aegyptiacis.

Quauhoy-
huallit 3.
Pini Car-
thartici.
Purgaria
de S. Domin-
go.

Pag. 88. Cap. 56.
Radix diluè ex flauo ad carneum colorem declinat in Recchi exempl. fructu longitudine pollicis vnus cum dimidio, & latitudine vnus colore latefcente, Appellatur in Mexico purgatiua de tanto Domingo.

Anona.

Pag. 89. Cap. 57.
Folium longitudine dodrantali, latitudine pollices octo, & circa petiolum lunatum, sed fructus, ut depingitur, non videtur descriptioni respondere.

Anonell.
Abies Me-
xicana.

Pag. 90. Cap. 60.
An sit eadem cum Anona Ouiedi, quam refert Clusius Exoticorum lib. 2. fol. 229. ad cap. de Mangas.

Capolin.

Pag. 93. Cap. 66.
Rami purpurascens ex fusco obsolete, foliorum petioli palmam longi, fructus squamosi, veluti Pinus, qui perfectiores, reliqui globuli rotundi vesica sunt, in quibus oleum solet reperiri.

Tpeyzqui-
uocbil.

Pag. 95. Cap. 71.
Flores ex pallido candicantes quinquepartiti, in Recchi exempl.
Pag. 97. Cap. 76.
Huius nominis Tpeyzqui uocbil prætermissam iconem habes folio 411.

Pag. 99. Cap. 82.

Papaya Orientalis, siue Pepo arborefcens.



Eiusdem nominis Planta ab Auctore nostro propostæ est in Occidente, & ut ex ipsius historia, nisi eadem sit, eiusdem generis esse videtur: quare hanc variorem orientalem addere visum fuit, iconè apposita, quæ in occidentali Papaya defuit. Ex semine nata anno 1626. Neapoli apud doctissimum D. Marium Schipanum Virum omni doctrinarum genere præstantissimum, obseruare contigit. Ex fibrosa radice candicante caulera proluit dum dodrantium longitudine, digitali crassitie, leuem, candicantem, fungosum, rotundum, non absterilem Ricini cauli, eodem modo intersectum ex deiectione foliorum ex imo deciduorum: folia longo petiolo alternatim obliquè in gyrum barbent à medio ad summum, illaq. lata quouersum quatuor, vel quinque uncias, quinquepartita veluti Ficinea, sed partes ille profundis aamodum sinibus dissectæ, ut non parum accedant illis Anguria, siue Citrulli officinarum Lobelij, leuia, diluè virentia bilarique aspectu: quæ hyberno frigore omnia deciderunt, & caulis deinde paulatim à summo tabescens, cum radice tandem vna perijt. Huius Planta semen ex Oriente cum alijs rarioribus Naturæ donis post duodecimum sua peregrinationis annum ad nos iuxta Nobilis ille Romanig. animi peregrinus D. Petrus de Valle, de quo supra. Ab eodem, quæ nos per epistolam de huius Planta natura accepimus, nunc profereamus. Arborem esse Plantam, & aspectu non dissimilem nostrati Fici, bilariorem verò: illius flores non vidisse in India: fructum verò esse vulgari nostrati & slopeponi similem, ouali effigie, minorem, leui & virente cortice, nullis aut vix apparentibus strjjs.

strjjs: Internâ parte carnem habentem Aurantij colore saturo, sapore dulci nostratibus simili, sed quid amplius aromatici præ se ferentem, ut gratius quid sapiat: Fructu feram etiam satis esse asseruit, & semen colore nigrescente, dum recens, & posse, ut ex seminibus allatis didicimus, ad castaneum dilutum inclinans exiccatum, quod Coriandri semen æquat crassitie, verum oblongius, & densè asperum. Sectum medullam ostendit parum candicantem, sapore dulci ad oleum accedens, ut in rancidis nostratibus Melombus euenit diuturnitate, nam biennale, & magis erat. Addit etiam fructuum petiolos ante maturitatem Fici modo lactescere, ex quibus eadem cum illa ab Auctore nostro descripta videtur, eò magis cum in Oriente aduenit. Planta censetur. Ramosa non minus quam Ficus, sed quia nos non nisi nouellam ex femine quadrimestrem Plantam obseruauimus, qualem vidimus depinximus. Fructum vero ex relatione ouali formæ.

IN LIBRVM QVARTVM.

Pag. 102. Cap. 1.
Folia lata pollicem, longa duplum. Tlepathis alia florida icon, est fol. 429.

Pag. ead. Cap. 2.
Folia lata pollicem vnus cum dimidio, longa duos. Flores ex squamosis calycibus exigui compacti, veluti in plantis corymbiferis.

Pag. 103. Cap. 4.
Huius flores Herbarij Galericalos appellant ab effigie, sicuti in omnibus similibus odoratis, & acris plantis coronarijs, & condimentarijs.

Pag. 104. Cap. 5.
Folia in Recchi exempl. veluti obliquè squamosa lineis depinguntur, quia forsitan conuenienter vesperi erant, ut in Acacia, & alijs obseruatur. Florum summum veluti capilli latefcens, reliquum coccineum. Siliqua dependens ex illis, deinde plures simul extubeantibus intus seminibus crassis, colore flauicantes.

Pag. 105. Cap. 6.
Huius nominis alia est Icon latifolia, & altera tenuifolia multam fol. 418. ex his, quæ sine historia sunt. Sed aliam cum historia vide fol. 231. cap. 20.

Pag. 106. Cap. 8.
Folia longa pollices quatuor cum dimidio, lata serè duos. Flores lutei squamosi ex calyce virente nostratæ Diaboli morsum dictam Plantam refert. Tlacocotis alterius generis, ut videtur Icon sine historia est fol. 426.

Pag. ead. Cap. 9.
Radix flauicat, ramuli geniculati, & alas habentes in imo petiolo Geraniorum modo, vel Leguminosorum ritu. Flosculi veluti galericulati. Vide aliam similem Iconem, & eiusdem nominis, & cognominis fol. 451. quo loco alias plantas eiusdem nominis Tzacpathis plures reperies inter se longè differentes, vide alias cum historia, fol. 151. 152. & 197.

Pag. 107. Cap. 10.
Folia longa pollices duos, lata vnus. Flores valde similes Arabico Casmino, siue Sambaco Aegyptio ab Alpino descripto, octonis foliolis, siue angulis quaternis, deussatis super alijs insidentibus, staminibus intus luteis ex calyce cruciato virente prodeuntes.

Pag. 108. Cap. 11.
Folia longa dodrantem, lata pollices quatuor. Floris folia violaceo colore, apicibus luteis in medio. Planta videtur ex genere Solani, vel Mandragoræ species feruicosa, fructu racemoso Theophrasti.

Pag. 112. Cap. 15.
Eiusdem nominis, sed diuersi generis est depicta, fol. 355.

Pag. 113. Cap. 16.
In Recchi exempl. summa folia bina in singulis petioli latiora sunt, & maioræ reliquis de crescentibus circa ramulos, lata pollicem, & longa duplum. Flores septem foliolis constructi ex flauo rubescens, stamina intus habentes crassa, & obliqua. Ecapalis imago altera maior est expressa, fol. 376.

De Datura in nostro Phytobasano multis abhinc annis, quae scire potuimus retulimus, & quid apud Antiquiores esset, proposuimus in Cap. de Sulano manico, & infra lib. 8. cap. 28.
 Pag. 114. Cap. 18.

Radix flauicans, folia longa pollices tres cum dimidio, lata duos, vel amplius. Flores lutei veluti Pbiala angusta, & oblonga.
 Pag. 115. Cap. 20.

Secunda Iconis foliorum similitudo etiam ad Maluq. speciem suae Aloe laciniatis folijs referri potest, non enim foliorum imago tantum, sed potius floris & fructus speciem Plantarum designant, ut diximus in 2. par. minus cognit. stirp. a nobis edita cap. 27. Geranios Auctor noster sub nomine Tlaslaucapastli rostratis fructibus infra descripsit lib. 8. cap. 48.
 Pag. 116. Cap. 21.

Folia pollices septem diametro quoquoque sursum, obscure virentia flores ex basi foliata, & calyce prodeuntes oblongi coccinei saturi, capitatum apicem habentes effigie Maluacea, vel Alibea modo, ut Collega noster recte notauit, cuius Varietates videntur Bammia Aegyptia Alpini, & Sabdariffa Lobelii, quarum folia magis viridinea, vel cucurbitina, ut etiam Abdelmosch Ioannis Ponae Veronensis in suo monte Baldo. Differunt vero fructus cacumine acutiore, & flores luteo.
 Pag. 117. Cap. 22.

Bryonia congener non tantum ex effigie, & descriptione, quam ex viribus videtur. Folia in Recchi exempl. quinque pollices aequant diametro quoquoque sursum, nervulis sine venis crispis ramosis pallentibus, colore sunt diluto ex viridi, petioli contorti, radix vero oblique rugosa.
 Pag. 118. Cap. 23.

Radix colore inter carneum dilutum, & flauum fuscum. Folia longitudine bipollicari obusora in summo. Flores veluti pulposi ex flauo rubescentes nostratis. Periclymeni ex carneo rubescunt ex terne, sed in valle Campoclarensum luteis floribus, & vulgari maioribus obseruasse meminimus Iunio mense.
 Pag. 120. Cap. 26.

Radix in exempl. Recchi magis fibrosa depingitur, colore castaneo diluto, & maculosa, ramuli geniculis purpureis, & flores veluti lutei viriculi: folia atra virent.
 Pag. 121. Cap. 28.

Folia longa pollices tres, lata duos, & contorta summitates, sint ne flores, fructus vel siliqua, ut ex Recchi exempl. colligere potuimus, omnia namque viridi sunt colore, & indistincta, ut tenera potius videantur germinationes.
 Pag. 123. Cap. 31.

Ad Nerij speciem etiam referri posset.
 Pag. 124. Cap. 33.

Prima Icon longe differt a secunda, nam illius folia sunt quinque nervia parua, longa pollices duos tantum, & rotundiora geniculis ramulorum rubentibus, quod in fructus Icone tantum in regione est expressum. Secunda Icon folium habet longum pollices octo, latum duos cum dimidio, venulis crispis admodum. Clusius aliam Iconem expressit fructus tantum ex Monardo in Exoticorum volumine fol. 342. similem Lulo, suae Spicae piapiagineae, cuius sapor & odor orientali magis iucundus, & validus percipitur.
 Pag. 127. Cap. 37.

Huapabuitzpatli si eadem sit cum Huapabualizpatli hoc loco descripta, duas aliae Icones reperies fol. 379. quarum secunda floribus respondere videtur.
 Pag. 128. Cap. 41.

Huius Iconem habes fol. 443. quam vide, & hoc loco reponere.
 Pag. 129. Cap. 43.

Xiopastli nomine Icon est fol. 418. sine folijs, & siliquis in summo nullis, quae non describuntur in hac historia, quare alterius sit generis ambigitur.

AD LIBRUM QUINTUM.

Flores villosi, in extremo purpurei, in imo candidantes, ex calyce virente, & folia quina ramulis simul haerentia, fructu rotundo, & in apicem non desinente. Planta proposita a descriptione, ut Collega noster notauit, non parum abesse videtur.
 Pag. 134. Cap. 2.

Prima Iconis fructus a dextris, Quauhchilli, colore est sanguineo coccineo: a sinistris sunt, Totocuilast exigui fructus, quorum dexter colore rosaceo saturo: alij simul a sinistris coccineo saturo. Fructus inferior a dextris Chichimechabilli colore roseo saturo: sinister vero nomine Pocheboachilli colore purpureo violaceo parum. In secunda tabella maior fructus Tlaltchilli, colore roseo, saturo, fusco.
 Pag. 138. Cap. 3.

Potius ad Tibymali speciem, quae Apios dicitur, referri conseremus, radice tuberosa, fructu ex pelui prodeunte, cuius semen non obest, quod dulce gustu percipiatur, nam Lathyridis semen, Dioscoride teste, sine cortice dulce gustu esse dicitur. Et quamuis huius Planta folia longa sint, atque tenuia, & plura ex geniculis simul prodeuntia, quod alijs Tibymalis videtur alienum, nisi in summis ramulis, ex quibus coma, & umbella producantur; vires tamen praeter effigiem, & usus cum reliquis notis illam ad tale genus remittere videntur. Nerium vero nobis lac habet in radice, & luteum succum in reliqua planta, ut Apocynum, veluti supra diximus.
 Pag. 139. Cap. 4.

Alia eiusdem nominis Icon reperitur fol. 367.
 Pag. 140. Cap. 6.

Sub vocabulo Synonymo Hoitzitzentilli exactior Icon adest fol. 378.
 Pag. 141. Cap. 7.

Folium longum pollices tres, latum duos, obscure virens non modo, ut Collega noster ait, ad Clematidem Cruciatam praertim, sed etiam ad Periclymeni speciem referri posset ex Icone, nec minus ex viribus, quam ex effigie Asclepiadis, nisi acrimonia summa prohiberet.
 Pag. ead. Cap. 8.

Alio nomine dicitur etiam Tcha, ut ab Auctore refertur, cui Tchatomac dicta, cuius Icon fol. 441. non videtur absimilis.
 Pag. 142. Cap. 9.

Folia lata pollices duos, longa duos cum dimidio, obscure virentia: ex Recchi exempl.
 Pag. 143. Cap. 11.

Viribus acribus, & natalibus cum reliquis accedere videtur ad Crocodilij vires, ut etiam ex Galeno, sed effigie ad Dyspacum, veluti iam Collega noster animaduertit.
 Pag. 144. Cap. 12.

Folia lata pollicis dimidium, longa pollices septem, Flores Rapuntio similes, latiores quam in Icone ex Recchi exemplar.
 Pag. 145. Cap. 13.

Folia longa pollices quatuor, lata duos cum dimidio. Iuli ex viridi-flauo purpurascunt, pilosi, & longi pollices tres cum dimidio. Radix ex viridi-nigro purpurascit nodosa, fibris albis.
 Pag. 146. Cap. 14.

Folium obscure virens in Recchi exemplar, magis lunatum circa petiolum, Flores pallentes ex albo-virente, nec biantes.
 Pag. 148. Cap. 18.

Plantae Caesia.

Exhilarans animos intuentiam Cyaneus color, suae Castus in huius rarissima Planta radice, ab Auctore nostro obseruatus, qui in nullis alijs iam veteris, quam noui Orbis Plantis, quod sciamus, huiusque fuit notatus: ac etiam eximia, & aromatica facultates plures, quas Auctor noster

noſter refert, ut hiſce denique verbis concludere voluerit: quamobrem nulla officina hæc egregia herba carere debent: anſam nobis præbuerunt illam Illuſtriſſimo, & Excellentiſſimo noſtro Principi Cæſio dicant, ac illius cognomine eandem nobilem Plantam decorandi. Sicuti enim iſta Planta hoc ipſo, quoniam in radice huius coloris una præ alijs ſumpſit privilegium, dici debet, & haberi rariffima: & è tota herbarum familia in primis obſervari: ita Illuſtriſſis. Cæſius Princeps noſter, quoniam iuxta Natales antiquiſſimos Illuſtriſſimi generis, in quo poſt regium, & clariffimum Pontificia dignitatis, caeteri gradus dignitatum, & honorum in belli, & pacis uſu, ſummis, & clariffimis viris, atque etiam vita innocentia, & ſanctiſſimonia præſignibus, ſemper claruerunt, ac præter vulgarem tam exteriorum, cum animi dotum excellentiam, quæ omnem Principem exornare debent, priuatim alia quoque ſuperiora innumera prærogatiua accepit, tum id præcipue quod, veluti tam nemini ignotum eſſe, et parum videbatur liberalium artium ſtudia amaſſe, nobiliores ſcientias, & diſciplinæ tractaſſe, imò omnium naturalium rerum, & hyperphyſicarum ſapientiam peſtore ſuo comprehendiffe, niſi barum perſequerendarum, in alios quoque corrueret amorem non ſolum, ſed & promouendam nouo inſtituti genere omnibus Principibus admirandum daret exemplum. Vt ita meritiſſimo Cæſius alter, quaſi Iouis filius & Crævætoris, Cæſia Minerue frater dici poſſit, ſi antiquo, mythologico quidem more, laudes exprimere velis, ad quem adeo huius verſus ſcribendi cauſam olim habuimus:

Dux tibi Lynceidum Cæſi, Lynx, Cæſia Pallas,
Cedunt: mente, oculis nam tibi cuncta patent.

Næque hæc tantum Cæſia Planta optimo iure, ſed & reliqua quæcunque iſſius ampli voluminis, & ipſum Volumen, Cæſium ferre nomen, Cæſium, dici debet, dum noſtri Principis Cæſij ſedulitate, magnanimitate, ac liberalitate, ſtudioque ſimul ac ſumptibus, & quidem ingentibus, quibus ipſe latè proſpicere publico omnium voluit bono: in mortalium manus editum produetur. Parum autem hoc tanto Principi! Plura Lynceorum namque volumina varia, eiuſdem liberalitate, ac paterno erga ſuos Lynceos affectu, & effectu iam impreſſa multis abhinc annis per Orbem vagantur, nec liuor, aut inanis latratuſ obſtant vel miniſimus, proſus enim illi poſt habentur, (ſi quosdam habent) multa etiam ſub prelo ſunt: nullis parcit ille expenſis, ut ex Lynceorum ſtudij reſpublica literaria iuuetur. Quapropter omnes Orbis Vrbes tanto Principi verè, & ſeruo ſecundati Cæſio, & huiusmodi ſtudij Promotori plurimum ſecuti debent, ita eius imitatoribus, eiuſque operibus ipſi, nullo modo carere deberent, quod & de Planta ipſa Cæſia Recchus Auſtor noſter affirmat. Quid autem nos ulterius impulerit, ut hanc potiùs Plantam quam aliam, quæ cyanea, ſive cæſeo colore in flore præcipue micaret, aſpectuque forſan gratior videretur, elegerimus tanto conſtituendam Principi, paucis dicemus.

Ceruleo ſive Cæſeo colore florentes plantæ adeo ſunt vulgares, ut nullus ſit olitor, qui in ſuo horto, vel ſaltem Cichorium non habeat: rarioremque in floribus cyaneis effigiem nullam, quæ nos ad hoc excitare poſſet adhuc cognouimus. Hanc eſt non floridam, quod & obijci poſſet, id ab Auſtore noſtro potiùs dubitanter bis verbis aſſeritur, & ſlos, ut aiunt, nullus: quapropter nulla obſeruatione contraria exiſtente, quod flore omnino careat, nõ deſperandū exiſtimauimus, quin florida eſſe poſſit, quamuis Cæſius in flore non adſit color. De Plantis ex Filiceorum, & Capillariorum genere, quod flore, & fructu careant, iam diu recepta eſt opinio, etiam teſte Dioſcorido: ſed ut maximum medicæ materia Virum illum omnibus præferendum, defendere videamur, cui præcipue mortales omnes debent, & nos priuatim, illud intelligendum exiſtimamus, quod ſcilicet conſpicui, vulgo ſunt, non quod doctis, & curioſiſſis naturalium indagatoribus ſunt oculis, & ignoti: Et quamuis Auſtor noſter Planta ſolia ſimilia Polypodij ſolij minoribus, ſed virentioribus poſuerit, illud virentioribus differentiam parit, ut non ex Polypodij, ſed ex alterius genere eſſe poſſit: ex quo noſter doctiſſimus Collega, ad Acanthi foliorum diuſuram accedere dixit, atque ob id florida Planta aſſinem, ſed quod non modo effigie ſit Polypodij ſimilis, ſoliorum ſcilicet diuſura conceſſa eſt, ſed etiam ipſa ſubſtantia, & natura, quod ab Auſtore, ſi ita fuiſſet eſſet expreſſum, & ſic ex genere Filiceorum, Floridam, & fructiferam eſſe adhuc Plantam hanc, aſſerendum duximus, & mirum in modum, quod etiam non modo à nobis iam multis abhinc annis eſt obiter annotata, ſed etiam ab Illuſtriſſis, noſtro Principe Cæſio inter multa alia præclariffima cogitata, & ſcripta in volumine illo, cui ut nobis relatum, titulus: De Plantis imperfectis, elegantiffime atque doctiſſime diſſeritur, & demonſtratur.

Quid

Quid enim vetat, quod omnium mater Natura plantis tribuerit alio vel alio loco veterum & ſæculi genere, & excludere magis, minusque conſpicuum? Et ſi Ruſco, Hypogloſſo & Lauro Alexandrina flores, & fructus in ſummo foliorum conſtituit conſpicuos quid mirum; in Filiceis & Capillaribus, ſi in eorum dorſo non tam conſpicuos, ſed paruos adeo naſci voluit? quos nulla in bis diligentiſſime examine, vel anatome præpoſita, à iuuentute adeſſe animaduertimus. Hæc ab Illuſtriſſis, noſtro Principe Cæſio non modo iam diu obſeruata ſunt, ſed nunc apertius demonſtrata parui illius Teſcopij adiumento, quod mirum magnamque in modum obiecta, vel minima ob oculos diſtendi magis quidem, minusque iuxta artiſticis præſtantiam, & lenis exiſtantiam, & illius varietatem, imò exigua, vel Atome paria obiecta, ita magna oculis obijci, ut quæſque in admirationem incidat, ac Polypodij, & congenerum ſemina Piſo, vel Ciceri paria offerat oculis, quæ arenæ exiguo grano paria ſimplicioribus exiſtantur. Qui autem ſuo tempore piſoſam illam extuberantiſſam in ſimilibus Teſcopio paruo obſeruauerit, & flores virentes magnos, & ſemina, ut diximus, conſpiciet, & in ſuper in ſemine ſubſtantiam partem etiam qua hærebat, & alimentum, & incrementum capiebat, clariffimè obſeruabit, qui obſque Teſcopio vix nigram arenulam ſplendidam conſpiciet: in hac ſcilicet piſoſa flauoſcente in ſolis dorſo extuberantiſſa bino ordine diſpoſitos corymbos deprehendet quinquagenos circiter flores ſive fructus cum ſeminibus in ſingulis. Ex his non imperſectam plantam, ſed ſua natura diſſipantem exiſtendam, & ſic perfectam, ſi etiam hæc noſtra planta ex eo eſſet generis, vnde & rariffimam ob Cæſij coloris in radice obſeruati, & ob aromaticas facultates digniſſimam noſtri Principis cognomine decorare maluimus, illique omnino dicare.

Planta quidem, ut & Theophrastus etiam lib. 1. cap. 1. adnotauit, non ſolum vario loco fructum gerunt, & ſubtilia ſolia, quarum plantarum, non inuenimus expreſſum, an de Capillaribus, & Filiceis, ut diximus, intellexerit; quod potuit fieri: ut ſupra ſolia, ut de Lauro Alexandrina expreſſit ſupra terram conſpicuum; ſed etiam infra terram occultum, ut de ſidiſ tellus operat ſi quaratur, ut in planta Arachyda, quæ Amphycarpa etiam dicitur, & obſeruata, & deſcripta ſuit à clariffimis Carolo Cluſio lib. 1. Exoticorum, & à Ioanne Pona in ſuo monte Baldo italicæ linguæ Venetijs impreſſo. Et quia locus videtur, addendum cenſimus, quod ab alijs memoria adhuc proditum non eſt, à nobis autem obſeruatum multis abhinc annis, plantam non modo fructum edere, & perficere ſupra terram intra menſem, bimeſtre, vel trimeſtre interuallum, aut quodui, ſed plantam quoque eſſe, quæ integro anno veteri cum ſatu gerat infra terram obrutum, nec niſi poſt annum ſupra terram proferat, & perficiat. Hæc in planta euenit à nobis dicta in noſtro Phytobafano, Epimedium, & vulgo Lunaria racemosa, quæ Maio menſe exiſt ſupra terram folioſa tantum, vel folioſa cum racemo etiam, ſic enim à terra aſurgit, & quæ ab initio caret racemo, illo ſemper carere eſt obſeruatum; ſi enim ab initio natam produxit, nec amplius racemum apta eſt proferre. Et nos obſeruauimus in quamplurimis Plantis in æquicolarum montibus omnes plantas in imo petiolo ſupra radicem folliculum habere quendam, veluti Ari ſtorem exiguum, in quo plantulam exiguam veluti ſæctum, complicatum extare viciamus in tra folliculum veteri vicem gerentem, integram folioſam tantum, quæ racemo vidua erat poſt annum proferenda, & quæ racemosa, cum ipſo exiguo, ſed integro racemo conuoluſa: & hoc mirum Natura inſtitutum! Alias plantas ſimili modo infra terram veterum genere agnouimus, & ſuo tempore proferre, ſed non anno integro, & forſan nec medio, verum à noua radice ipſius extumeſcentia, ut in bulbosis quibusdam, in quibus intra bulbum ipſum ſpiculum cauliculum obſeruauimus ſuo tempore proferendum.

Pag. 149. Cap. 21.

Huius nominis icon tertia omiſſa ſuit, cuius ſolia vix apparent ferrata, lato pollice duos eum dimidio, longa tres cum dimidio, craſſis dentibus, & inordinatis parum circumſiſſa, altera parte obſcure virentia, altera candidantia, radice craſſa, obſcure flauicante, caulis ex viridi candidante. Flores in ſummis ramulis copioſi, ſtelligati, flauicantes, ſtaminibus ſuffiſ in medio, ex Recchi exemplar. Vide ſol. 183. cap. 2. lib. 6. ubi repoſita eſt, & deſcribitur. Alia etiam eiufdem nominis reperitur ſol. 436. cum qualitatis nota, ex Recchi piſto exemplari deſumpta, quæ margini aderat.

Pag. 150. Cap. 22.

Huius nominis Teſtaſepalliſ, alia eſt icon ſol. 442.

Pag. 151.

Cæſia mirè florida, ac fructifera.

Teſtaſepalliſ.

Pag. 151. & 152. Cap. 24. 25. & 26.

Exataspilis Eiusdem nominis Tzacaspilis præter descriptas & depictas fol. 106. & 197. alias varias s. ne historia reperies fol. 450. 451. & 452.

Pag. 153. Cap. 28.

**Axicoca-
buzipatis.** In Recchi exempl. Radix videtur tuberosa, in imo latior, colore flauicante, folia lanata, pollices tres cum dimidio, & tres lata.

Pag. 157. Cap. 29.

**Compalxo-
ebili.** Tubulosi floribus plantas rariores, atque aspectu incundiores in nostra 2. pars. minus cognit. stirp. proposuimus, alteram simplici flore, alteram multifloram. Polyantbon verò degenerare in magis, & minus debescitibus tubulis, ore scilicet magis hiantibus, & barbulis longioribus, alijs verò rotunda, tubuli recisione sine barbulis; atque domesticas gallinas auidè aliorum congenerum simplici flore folia pluries sine noxia ostiasse, obseruauimus.

Pag. 159. Cap. 32.

Epazol. Verà Atriplex latioribus est folijs serè trigonis, fructu foliaceo, ut aliàs diximus, viribus se- rè contrarijs.

Pag. 162. Cap. 35.

**Pelonmexi-
xgullis.** Tricocos fructus quos notauimus, acrimonia præditos esse reperimus, præsertim quibus sin- gula semina, ut Tishymali, Chamelea, Ricini, & similibus. Camerarius huius planta iconem exactiorem habet.

Pag. 163. Cap. 36.

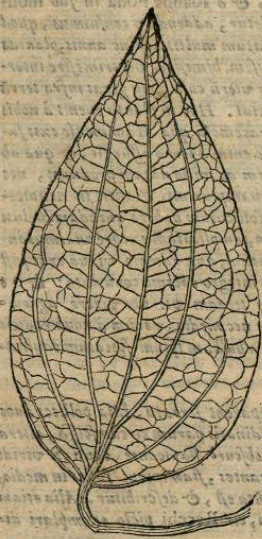
Elobuamr Dioscorides ad longa Aristolochia speciem refert Clemaidem, nec ob radicem longitudinem, sed viticularum Clematidem dici putamus, sicuti quæ propriè Clematis Planta dicitur. Radix flauicant, & rugosa est. Folia tripollicari diametro. Flores virentes punctis obscure purpureis intus & extra depicti.

Pag. ead. Cap. 37.

**Piperæ-
cundum.** Piperis iconem bæthenus elegantiore, ut Collega notauit, doctis. Clusius expressit, non modò Exoticorum lib. 1. cap. 19. sed iterum in notis ad Garziam cap. 22. At etiam vi- dendus est Christophorus à Costa cap. 17. de Piperis, in quo similitudinem, atque differentiam refert foliorum Piperis, & Belle, quam nobis anno præterito obseruare contingit, munere clariss. D. Petri de Valle nob. Rom. supra memorati; cuius humanitate inter alia Exotica variiora, Piperis, & Belle fo- lia accepimus. Horum folia quanquam inter se magnitu- dine vix differant, similique modo sarmentis arbores scan- dentibus hæcant, effigie, atque alijs non parum disjungi videntur. Piperis enim folia quæ non tribus tantum, sed quin- que neruis per longum folij serè plantagineis distinguuntur, carnosiora & solidiora sunt folijs Belle; magisq. ad oualem figuram accedentia, & inde in acutum desinentia. Belle ve- rò iisdem neruis tenuioribus molliora, & delicatiora sunt ad- modum, & circa petiolum latiora, atque in summo sinuosa, ut ipsius Coni potius quam vllam Oui effigiem exprimere videantur. Piperis folium maius, quod habuimus, latum in medio erat uncias quatuor, & duplâ longitudine, quamuis aliqua oblongiora, ac etiam obefora reperiantur, non tamen in imo ita lata, ut in Clusij pictura, sed acutiora circa peti- culum, qui non lignosus, sed neruosus est, dimidiâ folij longi- tudine, Piperisq. sapore, si dentibus teratur. Iconem ex ipso folio expressam adicere voluimus, ut cum ob exiguitatem planta arborem scandentis depicta, quadam minus rectè sint expressa, in hoc maiore folio curiosus lector magis aspiciere possit.

Pag. 165. Cap. 38.

**Taconacho
Machucan** Huius planta fructus nulli nostratis planta fructus similis est: non Cucumeri asinino; non Colo-



Colocynthidi, quamuis flore cum dictis, Scammonio & Conuululis conueniat semine interno cum Apocynis, sed non fructu. Nulli planta à Monardo proposita, nam prima illius Bryonia, secunda Scammonio, & Conuululis accedit, sicuti tertia magis syluestris, quæ fructum habet cartilagineo cortice conuululis similem. Quod autem radice tuberosa variens non mi- rum, cum alijs eueniat: quare hucusque sui generis, vel media inter illas esse plantas videri po- test. Folium iconis cum fructu longitudine quatuor pollices aequat, latum tres, colore viridi, ca- rulo obscuro: fructus ex albo flauicantibus obsolet. Est & alia icon in Recchi exempl. eiusdem nominis Tlalantlacuacuitlapilli, cuius radix crassa est, & carnosâ, sed in fibras multas desin- ens, colore castaneo pallente, viticula longa nodosa, folia rotunda lanata, fructus veluti ouum, longitudine pollices quatuor, crassitie pollicum duorum cum dimidio, exiguis maculis ut punctis depictus, colore obscure virente.

Pag. 166. cap. 39.

In Recchi exemplar. caules squamosi virentes, folia lata bipollicaria: Iuli, siue filiquæ, aut fructus ex dilute viridibus flauicantibus punctis notati.

Pag. ead. cap. 40.

Aliam iconem vide fol. 428.

Pag. 167. cap. 42.

Radix inortis fibris, colore castaneo. Flores terni in summo ramulorum colore purpureo, violaceo, calyce albicantes.

Pag. 168. cap. 44.

Si quis nostrates bulbos acrimonia præditos experiretur, facillè catharticas vires inueniret, Colchico meliores atque innocentes. Græci vim Scille ventrem emolliendi tribuerunt ex bul- baceis, non esulentis, nam Capa, & Allium bonam facere aluum tradunt.

Pag. 171. cap. 47.

Hirsutis folijs adhuc nobis inuisa congener, fieri tamen posse arbitramur loci varietate, nam Cichorium dulce à nobis in nostra volumine propositum in montano natali loco, & frigido hirsu- tum est admodum, translatum, & cultum Neapoli omnem hirsutem deposuit, sic etiam in San- guisorba, & alijs obseruatur, & maritima Brassica oleracea. Congenerum verò flores varietate eleganti obseruauimus, nam alijs sunt longo tubulo, alijs amplo, & patulo ore, alijs rubentes, alijs purpurascens, alijs albi, alijs lutescentes, alijs mixti ex duobus coloribus distincti, in quibus ali- quando alius magis albicat mediocriter, alius magis rubet, sic alijs coloribus, alijs inscripti lineis, & variegati versicolores.

Pag. ead. cap. 48.

An voluisset Auctor describere plantam vulgatiorem nobis, Fior Velluto appellatâ ab Her- barijs, ex Caryophyllis hispanicis signoramus; folijs non parum congeneribus accedit, flore verò si ita sit minus rectè depicto; obest etiam Nasturtij odor. In Recchi exempl. non fuerunt fo- lia omnia depicta in ramulis, sed tantum initia, ubi erant apponenda, quare sculptor etiam his mutilam expressit figuram.

Pag. 173. Cap. 50.

Folia dodrantem longa sunt, & lata pollices duos. Radix veluti nodosa, castaneo colore dilu- to; & flores, qui describuntur vasculis similes, non sunt expressi, sed tantum Siliqua modo, Chilli, Siliqua stri scilicet in acutum desinentes rubentes, & in summo ad luteum vergentes cum virore, & alia minores in summis ramulis virides sunt, ad rubedinem parum inclinantes, nec aliquo modo hiant, vel floribus imaginem referunt, quare adhuc cuius sit generis nos ignorare fateamur.

Pag. 177. Cap. 51.

Planta proposita, ut ex icone colligi potest, minori speciei similior videtur, quæ ab Herbarijs dubius Hyoscyamus dicitur, pallentibus floribus: in alijs maioribus, & vulgarioribus flores ex candido, vel pallente rubescunt. In hac planta, ut Recchi exemplar habet, pallente sunt colore flores, & folia rotundiora in summo, quæ in vulgaribus angustia sunt admodum circa flores: Vide Monardum cap. 14. & Clusium, qui in suo Exoticorum volumine duas elegantes icones proposuit, & depinxit.

Pag. 178. Cap. 53.

Potius ad coronarias plantas capitatas, ut Stoechadis, Thymi referenda: flocculi depinguntur ex capitulis prodeuntes carulei, ut in similibus obseruatur.

AD LIBRUM SEXTVM.

Pag. 183. Cap. 2.

Excelsa-
lis altera.

Radix in Recchi exempl. flauicans obscure, folia lata pollices duos cum dimidio, longa tres cum dimidio, crassis dentibus inordinatè ferrata, altera parte candicantia, flores stellati flaminibus fuscis. De hac quoque verba fecimus in lib. 5. cap. 21. ubi duæ aliæ describuntur. Vide etiam fol. 436. aliam iconem eiusdem nominis, & facultatis, floribus inter folia in iconibus alijs cum nominibus.

Pag. 183. Cap. 3.

Alixcoen-
bulleipalli

Hæc flores habet à leguminosis alienis, quinquepartitos, flaminibus intus multis nigris, & siliquas oblongum semen unicum continentes, ut ex Recchi exempl. figura colligitur, quare vix inter leguminosas reponenda, non enim omnes planta siliquas proferentes leguminose idcirco censeri debere videntur, nos enim potius à flore diiudicaremus.

Pag. 185. Cap. 6.

Cenanam
Tecoquensis

In Recchi exempl. flores depinguntur coccineo colore ex calycibus virentibus, altero verò ramulo basis coccinea, & flos insidens luteus: forsitan coloris varietatem in flore ostendere voluit. Siliqua semine flauicante, lanugine candida oblonga dependente refertæ. Pictura non habet folia obtusa, nec maior longitudine pollicum quinque, & latitudine vix digitali: Quare non parum Nerium vel eius speciem, aut congenerem hirsutam plantam folijs, ut in siliquis Lythmachia dicta obseruatur, in palustribus nostratibus, binis hirsutis folijs referre possit: Nos in Vinca peruinca vulgari caruleo flore Neapolitana succum lacteum, ut in Asclepiade lactem sicuti in Nerio, amicis Herbarijs ostendimus perpetuo obseruandum, ut ab opinione contraria discederent. Huius nominis Cenanam, reperitur altera icon cognomine Tecoquensis fol. 362. Et altera de Quabunaboac fol. 361. quæ similes, & congeneres videntur.

Pag. 186. Cap. 7.

Cinipalli
Hemionitidis

Nullam ex Dioscoride nos Hemionitidis agnouimus pennatis folijs, & ignorare fatemur de qua noster Auctor intelligat, nisi Trichomanen accipias, quam alio nomine pro Hemionitide accipium non reperimus: nisi pro Hemionitide Dioscoridis, Asplenii delineationem intellexerit folijs Polyodij. Nam Hemionitidis veræ folia lunata Dracunculi modo describuntur (quibus secunda iconis planta magis accedere videntur) & descriptioni respondentia, bina cauli barentia, & reliqua.

Pag. 188. Cap. 8.

Coccolochi
patis.

Nouum est in Asteribus radices tuberosas dependere, ut in hac planta depinguntur, quæ alijs Buphthalmicis sit affinis, difficile est asserere, sed minimè mirum congeneres plantas alias radice fibrosa, altas tuberosas obseruari, nam & Peruanum Solis florem ex Indijs tuberosum habuimus, de quo in nostra 2. par. minus cognitar. stirp. verba fecimus, & iconem proposuimus: inde alia postmodum obseruata in hinc Annor. inferius addemus. Et etiam in nostratibus Gerania, & Ranunculos præsertim radice tuberosa, & fibrosa variare, omnibus notum speciemq. distinguere non genus.

Pag. 192. Cap. 17.

Flos Solis
Peruanus
tuberosus.

Folia longa pollices duos ex Recchi exempl.

Pag. 196. Cap. 24.

Teplaxini
hil.

Folia longa pollices septem, lata unum cum dimidio, & ad Iacæas dictas plantas capitulis, & folijs accedere videtur.

Pag. 197. Cap. 25.

Teplaxini
lipatis.

Huius iconem prætermittam reperies infra fol. 445.

Pag. cad. Cap. 27.

Teplaxini
Tepexcul-
tala.

Huius planta icon, & vires non parum conueniunt Conizæ minori Dioscoridis, quam nos Melices Eupatorium diximus, Matthiolo minimè cognitam, sed Lobelio, & Petto Penzæ. At illi folia non sunt candida, sed lutescentia potius. Eiusdem supradictæ planta nominis variæ effigies inter se genere differentes reperies fol. 450. & 451.

Pag. 199. Cap. 31.

Folia latiora: & lata pollices duos cum dimidio, longa quatuor cum dimidio.

Nanahua-
patis.

Pag. 200. Cap. 32.

Eiusdem nominis Nanahuapalli est icon sine historia fol. 389. quæ minimè huic historiae quæ respondet.

Xiuhstoa-
qui.

Pag. 201. Cap. 34.

Folia lata pollices duos cum dimidio, longa quatuor cum dimidio ex Recchi exempl.

Pag. ead. Cap. 35.

Tlallay-
ti.

Ad Cucumeris syluestris aliud nouum genus referri possit, licet viribus purgantibus, & facie differat, quia fructus edulis dicitur ab Aubore, & semen lanuginosum.

Pag. 202. Cap. 37.

Chilpan-
qui.

Digitales appellata planta, ut Lobelius Anglorum experimento refert, non parùm facie, & viribus accedere videntur, de quibus in nostro volumine cap. de Ephemero Dioscoridis verba fecimus.

Pag. 204. Cap. 40.

Coyote-
mari.

Radix flaua, maculis castaneis, nisi sint cauitates. Folia altero latere dentata, lata pollices duos, longa pollices tres. Fructus sue folliculi pollicari diametro, sed oblongiores.

Pag. 205. Cap. 42.

Nanacae

Vinifera vitis folia minimè referre videtur planta depicta, nisi forte magnitudinem non formam referre videatur.

Pag. 206. Cap. 43.

Teixmin-
capatis.

Folium longum pollices sex, latum dimidio minus. Flores pilosi veluti Amelli, ex flauo rubentes, in Recchi exempl.

Pag. 208. Cap. 47.

Tlacuiban-
ti.

Radix castaneo colore diluta, longioribus, & crassioribus fibris elleboraceis, flores in calycibus squamosis, flauicantibus. Cardui mitis species videtur.

Pag. 209. Cap. 49.

Tlacipatis

Ad Symplyti petraei species referri possit, si parùm amaresceret: radice castanea, fusco colore, folijs rotundioribus, digitali longitudine sesquipollicem latis in Recchi exempl.

Pag. ead. Cap. 50.

In Recchi exempl. flores calycibus Rubra colore rubentes pilosi, radice pallente: folium de regione latius, oblongum non extenuatum in medio, colore rutaceo.

Pag. 210. Cap. 51.

Cholpana
chiti.

An Anthirvini species.

Pag. 213. Cap. 66.

Phaca.

Huic similem iconem absque historia reperies fol. 398. sub nomine Poeyo.

Pag. 216. Cap. 61.

Quauitico
est. Calla
lenfi.

Folia longa, & lata quoquoersum pollices quatuor cum dimidio, in Recchi exemplar.

Pag. 218. Cap. 64.

Tatomia.

Quia in pappo semen abis non erit ex genere Anebuse, vel Ecbij: propter alias partes similes, aut florem tantum, nisi fructu, vel semine quoque respondeat, ut suo generi, referri possit. Vide de his quæ scripsimus in nostra minus cognit. stirp. 2. par. cap. 27.

AD LIBRUM SEPTIMVM.

Pag. 226. Cap. 12.

Cacanapa
chiti.

Flos est cauus, integer, Campanula, vel Trachelij colore carneo, coccineis punctis depictus, & in summo apices tenet saturiores. Reliquis non multum abest, sicuti & viribus asringentibus, & excrescentibus. Ampla huic familia addenda visa fuit rarior sequens spectabilis Planta:

Planta Cardinalis Barberini.

Herba Car-
dinalis Bar-
berini.

Inter Rapuntia maximum coccineo spicato flore.

Exotica nobis, & imprimis elegans planta nuper studiosi aduicta, cum peculiari patrioq. nomine carere videretur, atque coccineis copiosis, ac diurnis esset floribus, aspectu iucundissimis, in crassa & longam spicam confertis, Cardinalitiam vestra colore referentibus; herba Cardi-

Ecce a nalis